

Tømmerflåder, teaterimprovisation og totalt inspirerende arbejdsmiljø

© Helen Eriksen, erhvervspsykolog, foredragsholder, forfatter,
Grundlægger, stress- og trivselsekspert www.going-beyond.dk

Tømmerflåden

"Goddag jeg hedder Vims, jeg er Georg Gearløs, jeg er Tarzan, hej jeg er Peter Pan."

Var til forældredag for et par dage siden. På min datters efterskole. Havde meldt mig til et fem timers forløb i drama, hvor vi skulle undervises af to af eleverne på skolens dramahold. Jeg havde været i udlandet på et projekt og kom derfor lige en tre kvarter ind i forløbet. Havde orienteret dem om det. Glædede mig. Meget. Havde vel egentlig ingen forventninger. Kom ind af døren, så diskret, som muligt, lagde hurtigt min overfrakke og gik så lige ind i øvelsen, der blev introduceret efter min ankomst. Man skulle gå rundt i rummet og selv være målbevidst, med krop og sjæl gå med fokus mod et bestemt punkt i rummet. Samtidigt skulle man forestille sig, at vi sammen var på en tømmerflåde, så vi skulle have opmærksomhed på, hvordan vi fordelte vores vægt på tømmerflåden - i rummet, for sammen at holde den i balance, flydende, mens vi gik rundt i rummet og hele tiden fandt nye fokuspunkter. Yderst interessant i sig selv. **Det at holde sit eget fokus og sin egen centrering, og samtidig være glædelig opmærksom på alle de andre i arbejdsfeltet og den fælles balance og dynamik vi har mulighed for at udvikle og være i, når bare vi er opmærksomme, bevidste. På vores egen rolle og mission og de andres – på den her tømmerflåde, som vi altså alle er på - sammen!** Sikke en glæde, lethed, tryghed, energi det helt naturligt gav. Mellemmenneskeligt kit. Tydeligt at mærke.

Et nyt folk melder sig?

En lørdag eftermiddag, i et lille klasseværelse, med en flok fuldstændig ukendte mennesker. Der var bare det ved det - de følte slet ikke ukendte. Ikke kun på grund af tømmerflådeøvelsens tryghedsopbyggende og velkittende effekt. Der var en ekstra og for mig overraskende dimension i det der kit. Knap var vi nemlig kommet i gang med at lave tømmerflådeøvelsen, før alle de ukendte mennesker storsmilende og på vej mod deres fokuspunkter, med varme og venlige øjne åbenhjertigt trykkede min hånd og præsenterede sig med eksempelvis "goddag, jeg er Peter Pan", jeg er Georg Gearløs, og jeg er fætter Vims, jeg er Tarzan, goddag jeg er blæksprutte". Jeg følte mig som en anden opdagelsesrejsende, der helt uventet var kommet til et yderst inspirerende og motiverende, varmt, imødekomende og hjerteligt folk. Med lys og glimt i øjnene, åbne for nyankomne. Hvem sagde ukendte?

Lille hjælp – stor forskel

Og så var deres navne og måden de præsenterede sig på sådan en gedigen, effektiv og virkningsfuld bro til deres personlige univers. De havde selv valgt navnene med det formål, at navnene så vidt muligt skulle illustrere essensen af deres personlige kvaliteter, hvordan de var som mennesker. Så lige inden jeg kom ind, havde de gået rundt og sagt goddag til hinanden med deres nye navne. Et på alle måder ideelt arbejdsmiljø at komme ind i. "Du skal også have et navn". I betragtning af at jeg var kommet for sent, tænkte jeg, at det måske var passende at kalde mig pip. Én der bare sådan kommer med et diskret pip ind imellem. "Naj", sagde de andre så, "det skal være en figur vi alle kender". "Georg Gearløs", foreslog jeg så. Men der var allerede én – mand i gruppen, der havde den. Så løb jeg ligesom tom for idéer. Men så kom mit nye "folk" mig ellers til undsætning. "Du er 'Lille Hjælper'. Georg Gearløs's utrættelige inspirator og motivator". Kunne ikke lige selv få 'lille hjælper' ind på nethinden – hvilket afslørede at tiden nok snart igen er inde til at genoptage en hedengangen højt elsket aktivitet – nemlig at læse Anders And blade. "Han er en lille, vims pære, der hele tiden får gode idéer og finder løsninger. Det passer godt til dig", sagde de samstemmende. Jeg var indeni ligesom pip. Nærmest målløs. Jeg havde været i det her rum i stort set ingen tid. Og så var jeg omgivet af min lille nye stamme her, som helt naturligt gik lige til biddet og lad os så komme i gang. Jeg nikkede. "Fint", sagde jeg – "så er jeg lille hjælper".

Tænk at man kan blive så glad og motiveret af at være Lille Hjælper. Tænk hvad det kan udløse af ressourcer. Ikke så meget det at være lille hjælper, eller Tarzan, eller Peter Pan, men det at kunne få et klart indtryk, en klar følelse og oplevelse af, at menneskene omkring én er opmærksomme på én, kan se én, giver plads for den man naturligt er. At hver især tager sin plads og samtidig og derved giver rum til de andre, såfremt de vælger at tage den. Det var til at blive helt høj af. Og det var vist også, det vi alle sammen var.

Coachende fodslaw

Interessant som et sådant anderledes fodslaw i sådanne nye landskaber helt naturligt kan give adgang til kreativitet, anvendelse af nye intelligenser, eller andre måder at bruge sig selv på. Andre måder at skabe et godt arbejdsmiljø på. Og dette ikke mindst også grundet vore inspirerende instruktører, der i løbet af eftermiddagen viste os sider af både deres indre mentor, coach, inspirator, motivator – med en flot autenticitet af to 16 årige veninder udi drama- og teaterimprovisationens universer. De ville tydeligvis bare så gerne støtte os andre i at finde ind til mere af vort iboende potentiale hver især og sammen. Og som de sagde, at samtidig skulle vi have det rigtig godt, rart, trygt og sjovt.

JA ... til selvorganisering

Deltagerne formåede uanset deres særdeles forskellige personligheder i løbet af tankevækkende kort tid sammen at skabe et ideelt arbejdsmiljø for tillid til

udfoldelse, mod til at fejle, motivation til at gå ud over egne grænser, åbenhed overfor teaterimprovisationskunstens mantra: det at sige JA OG – til alle de bud, der måtte komme fra ens medspillere. Ikke JA, men. Eller nej. Næh – kunsten er enkel: - JA OG. Ja, til selvorganiseringens kunst, til den indre original i det enkelte menneske, til den iboende strøm af engagement og entusiasme, trivsel og arbejdsglæde som et arbejdsmiljø med JA OG har mulighed for at give.

Livet er en stor scene. Rollerne er muligvis allerede fordelt. Den indre Tarzan, Peter Pan, Georg Gearløs etc. står i åndeløs spænding med en nærmest evolutionær parathed i kulissen og venter bare på deres cue til at komme i bevægelse og som en anden Pinocchio få mulighed for at kappe alle bånd, der binder. Selv luften kan næsten ikke få vejret ved udsigten til, hvad der er på vej til at ske. Og så lyder de magiske og forløsende ord: "JA OG..."